

Arrest

nr. 105 421 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) Y.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd in djedi 1375 (december 1996/januari 1997) geboren in de stad Herat. U heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan in de stad Herat gewoond. U bent een sjjiitisch moslim. U ging naar het Ansari lyceum. U woonde met uw vader, Y.(...), en uw moeder, S.(...) B.(...), in Herat. U heeft nog een kleine broer, M.(...) F.(...) en zus Z.(...).

Uw vader werkte als timmerman en had zijn eigen winkel. Op een vrijdagavond (donderdagavond) vroeg hij u om de volgende dag de winkel te gaan openen. Hij zou nog hout gaan halen. U vroeg waarom u op een vrijdag de winkel diende te openen en hij zei u dat er klanten om hun bestelde deuren zouden ophalen. U opende heel vroeg de winkel en deed wat opkuis werk en kleine klusjes. Even later kwamen er drie personen naar uw winkel. Ze zeiden goedendag en keken wat rond in de toonzaal. Ze

vroegen u waar uw baas was en of u naar het gebouw dat achter uw winkel lag wou gaan kijken. U zei hen dat uw baas hout gaan kopen was en u de winkel niet kon verlaten. Ze gingen hiermee niet akkoord. Plotseling legde een van hen zijn hand op uw mond en bedekte een andere uw hoofd met een zwarte zak. Ze sloegen u ook in uw maag. U riep maar omdat het vrijdag was, was er niemand en kon niemand u horen. Ze sloegen u met hun wapen. Ze brachten u naar hun wagen en namen u mee. Ze zeiden heel de tijd dat u diende te zwijgen en spraken op een beledigende manier tegen u. Na 2 uur rijden kwamen jullie aan op een onbekende plaats. Ze sleurden u met geweld uit de auto en brachten u de trap op. U viel flauw. Toen u boven aankwam haalden ze de kap van uw gezicht. Ze bedreigden u met hun wapen, sloegen en martelden u. U vroeg hen wat ze wilden maar ze zeiden dat u dat later zou te weten komen. Ze lieten u alleen en 4 à 5 uur later kwamen ze terug. Ze belden naar uw vader en zeiden hem dat u bij hen was. U kon agha (vader) tegen uw vader zeggen en toen namen ze de telefoon van u af. Ze gooiden een glas water in uw gezicht en vroegen u om stil te zijn. Die nacht sliep u in die kamer. De volgende dag kwam een van hen terug. U vroeg opnieuw wat ze wilden en zei hen dat jullie geen geld hadden om te betalen. Hij zei dat ze een voorwaarde stelden aan uw vader, indien hij die niet zou aanvaarden zouden ze u doden. Hij ging weer weg. U dacht na. U ging naar de deur en begon te roepen. U zei dat u naar het toilet diende te gaan. De bewaker zei dat u niet naar buiten moest hiervoor. U drong aan en uiteindelijk mocht u naar buiten om naar het toilet te gaan. U beseftte dat er niemand anders in het gebouw was. Even later vroeg u of u even in het zonlicht mocht staan. Dit werd u geweigerd, maar na enige tijd aandringen mocht u toch even buiten wandelen. De bewaker liep voor u en u kon met een kluit aarde in zijn oog gooien. Hierdoor kreeg u de tijd en de kans om over het hek te ontsnappen. U liep en liep en kwam voorbij landbouwgronden waarop mensen aan het werk waren. Toen u op een weg aankwam waar er veel verkeer passeerde sprong u bovenop een vrachtwagen. Later kwam u aan op een voor u gekende plaats, nabij Puli Rangina. Er woonde familie van u in die buurt en u ging bij hen langs. Ze belden uw vader. Hij kwam langs en u vertelde wat er was gebeurd. Toen uw vader daar was werd hij gebeld door uw ontvoerders. Ze vertelden hem allerlei persoonlijke zaken en dat ze wisten dat zijn zoon bij hem was. Omdat uw vader een opdracht uitvoerde op de qulu urdu 207 (de legerbasis van het corps 207) vroegen ze hem of hij geen pakketje wou mee naar binnen brengen. Ze gaven hem één week de tijd. Uw vader zei hen dat hij dit niet kon doen. Uw vader vertrok en u bleef die nacht bij uw familie. Uw vader belde u om te zeggen dat het beter was voor u om de stad te verlaten. U vroeg hem of hij geen klacht kon indienen maar hij zei u dat hij meer wist dan u en u gewoon diende te luisteren. Uw oom kwam om u te helpen. Er kwamen enkele mensen in een wagen en zij namen u mee naar Nimroz. U vertrok uit Afghanistan. Op 20 maart 2012 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw ontvoerders. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat u er geen idee van hebt door wie u ontvoerd bent (gehoorverslag CGVS, p. 12), u weet niet wie ze zijn, waar ze vandaan komen of tot welke groepering ze behoren (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Redelijkerwijs mag worden verwacht dat u een degelijke uitleg kan geven over de personen die aan de basis van uw vlucht en asielaanvraag liggen. U heeft er zelfs geen idee van welke opstandige groeperingen er in Herat actief zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk en weinig aannemelijk, daar opstandige groeperingen aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving. Bovendien kan men van iemand die asiel aanvraagt verwachten dat die weet wie hij vreest, of er op zijn minst een idee van heeft, dat u hierover geen enkele informatie kan verschaffen komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Bovendien is het vreemd dat uw vader en uw oom u niet alle nodige informatie hebben meegegeven die u zou nodig hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 16). Aangezien uw vader u naar Europa stuurde met het oog op bescherming kan men aannemen dat hij u hiervoor de nodige informatie zou verschaffen die u een

optimale kans zouden bieden deze bescherming te krijgen. Het feit dat hij blijkbaar belangrijke informatie achterhield komt uw relaas niet ten goede.

Daarnaast is ook uw ontsnapping weinig waarschijnlijk te noemen. U wordt geblinddoekt, geboeid en onder zware bewaking meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 9) naar een voor u onbekende plaats en opgesloten in een kamer met ijzeren deur en slot (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14). Het is opmerkelijk dat men u dan een gelegenheid tot ontsnappen zou verlenen. U slaagt er min of meer gemakkelijk in uw bewaker te overtuigen u in de tuin te laten rondlopen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hierbij zou hij u niet meer geboeid worden. Het is weinig aannemelijk dat uw ontvoerders eerst veel moeite en tijd gaan investeren in het ontvoeren en opsluiten van u en daarna u zomaar de kans laten te ontsnappen. Dat ze u hierdoor de kans zouden geven hun locatie door te geven aan de autoriteiten is weinig waarschijnlijk. Men kan aannemen dat uw bewaker niet zo gemakkelijk te vermurwen zou zijn en dat er meer nodig is dan wat flemmerige woorden om u in de tuin te laten wandelen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is nog merkwaardiger dat u er tweemaal in zou slagen uw bewaker te overtuigen u uit de kamer te laten. Bovendien had u er geen idee van waar u zich bevond (gehoorverslag CGVS, p. 12,14), het is dan ook verwonderlijk dat u onmiddellijk in de juiste richting bent beginnen lopen. Wat dit betreft kan aangenomen worden dat u hiervan achteraf toch een indicatie zou moeten hebben indien u werkelijk van deze plaats bent kunnen ontkomen. Onderweg zag u enkele mensen maar u dacht er niet aan om hen hulp te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Nochtans zou men vermoeden dat u zo snel mogelijk hulp zou willen in dergelijke hachelijke situatie. Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Het is opmerkelijk dat ze uw vader na uw ontsnapping nog één week de tijd geven om te beslissen of hij de opdracht uit zou voeren (het binnensmokkelen van een pakket op de militaire basis). Men zou verwachten dat uw ontsnapping hen boos gemaakt heeft en dat ze hierdoor onmiddellijke actie willen en jullie niet de kans zouden geven actie tegen hen te ondernemen of u de kans te geven om te ontkomen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw vader of uw oom geen klacht hebben ingediend tegen uw ontvoerders. U verklaart dat uw oom en uw vader hier hun redenen voor hadden maar deze niet met u wensten te delen. Dit is opmerkelijk daar het om uw ontvoering ging en uw veiligheid hiervan afhangt. Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat de overheid hen niet zou willen helpen daar uw vader klaarblijkelijk al verschillende keren met de overheid heeft samengewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de voor u onbekende ontvoerders niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. **U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.** Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

U legt geen documenten voor die bovenstaande vaststelling kan weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld. U beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Dat u er momenteel niet in slaagt uw ouders telefonisch te bereiken doet hier niets aan af, er is immers geen enkele indicatie dat zij zich niet meer in Herat zouden bevinden. Bovendien wordt de waarachtigheid van uw verklaring dat u uw ouders niet telefonisch kunt bereiken ernstig in vraag gesteld gezien er ook al geen geloof kan gehecht worden aan de kern van uw asielrelaas.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie

van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerlachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 § 2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoeker oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was. Verzoeker betwist dat hij redelijkerwijze zou moeten weten tot welke groepering zijn ontvoerders behoren. Verzoeker heeft zijn ontvoerders en hun gedrag uitgebreid beschreven en heeft meermaals herhaald dat hij wel weet heeft van het bestaan van verscheidene politieke partijen, oppositiegroepen en organisaties, maar dat hij er niet de kenmerken van kent en aldus evenmin weet welke groep zijn ontvoerders behoren. De vraag rijst bovendien of er wel sterk te onderscheiden kenmerken voorkomen tussen die groepen. Voor een toen zestienjarige die voordien

nooit problemen had gekend en die zich bezig hield met dagdagelijkse activiteiten zoals naar school gaan en bijspringen in de winkel van zijn vader, lijkt dit gebrek aan kennis niet meer dan normaal. Verzoeker wist wel dat deze ontvoerders zijn vader chanteerden voor een opdracht uit te voeren bij de legerbasis Qul Urdu Zafar 207 en de ontvoerders hadden persoonlijke en familiale informatie over het gezin. Zijn vader kon dit echter niet doen omdat hij zo het respect zou verliezen van de mensen met wie hij samenwerkte op de legerbasis. Verzoeker vreest zijn ontvoerders tot welke groepering ze ook moge behoren. Over het feit dat zijn vader en oom hem niet meer informatie meegegeven hebben over de ontvoerders, stelt verzoeker inderdaad duidelijk dat ze hem deze informatie achterhielden. Toch, zoals hierboven reeds gesteld, wist hij wel de drijfveer van zijn ontvoerders, namelijk dat ze iets van zijn vader gedaan wilden krijgen. Verzoeker heeft er het gissen naar of zijn vader meer wist over wie nu exact de ontvoerders zijn. Verzoeker heeft altijd eerlijk op vragen geantwoord en heeft hetgeen hij niet wist niet aangevuld met feiten die zijn verhaal 'sterker' zouden kunnen maken, precies zoals het aan een asielzoeker gevraagd wordt aan het begin van het interview. Met betrekking tot zijn ontsnapping, stelt verzoeker dat hij inderdaad eerst geblinddoekt en door drie mannen met dwang werd meegenomen en in een kamer werd opgesloten met een deur waaraan een ijzeren slot met metalen ketting hing. Hij werd echter niet geboeid zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt. De ontsnapping kon gebeuren toen er maar één bewaker was de volgende dag. Verzoeker had duidelijk verschillende keren moeten aandringen en had uiteindelijk het vertrouwen gewonnen bij de bewaker door zo vaak bij hem aan te dringen dat hij echt niet in dezelfde kamer zijn behoefte kon doen en door met hem te praten over kinderen en dergelijke. Verzoeker gaf steeds zeer uitvoerig gedetailleerde beschrijvingen mee, iets wat men niet kan doen als men een scenario verzint. Zo beschrijft hij wel vaker, zonder dat hiernaar gevraagd wordt, de koude, vuilheid en donkerheid van de kamer, het gedrag van de ontvoerders en de bewaker op een bepaald moment, de grootte van het raam, het feit dat hij naar het 'grote' toilet moest, het gordijn aan de wc, alles wat hij zag onderweg tijdens zijn vlucht en zijn gevoelens. Dit duidt op een uitermate doorleefd asielrelaas. Verder is het niet zo dat verzoeker meteen in de juiste richting begon te lopen. Hij liep tot hij aan een grote weg kwam. Vandaaruit heeft hij voor lange tijd meegereden met een vrachtwagen, totdat hij in een voor hem onbekend dorp aankwam. Het is evenmin ongeloofwaardig dat verzoeker niet meteen eender wie aansprak in de buurt van waar hij werd vastgehouden, vooral omdat hij deze verderop in de velden zag en niet meteen aan de kant van de weg. Het is net omdat hij zo ver mogelijk verwijderd wou zijn van zijn hachelijke situatie dat hij eerst zo ver mogelijk van de plaats weg wou geraken. Verzoeker ziet tevens niet in waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat zijn ontvoerders na zijn ontsnapping zijn vader nog één week de tijd gaven om te beslissen of hij de opdracht, het binnensmokkelen van een pakket op de militaire basis, zou uitvoeren. Vooreerst hielden de ontvoerders verzoeker vast om in ruil deze gunst van zijn vader te verkrijgen. Na zijn ontsnapping wouden zij nog steeds dat de vader van verzoeker deze opdracht zou uitvoeren. Ze chanteerden hem door te stellen dat ze zijn familie zouden vermoorden als de opdracht niet binnen één week was uitgevoerd. Het lijkt logisch dat voor het uitvoeren van de opdracht een week tijd wordt gegeven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt het bovendien opmerkelijk dat noch verzoekers vader, noch verzoekers oom een klacht heeft ingediend tegen zijn ontvoerders. Het is verzoeker zelf die in het interview begint over het feit dat hij heeft gevraagd waarom ze geen klacht konden indienen. Zijn vader hield iets achter, waardoor dit niet mogelijk was. Het feit dat verzoeker dit vanzelf aanhaalt en niet pas nadat hij met deze vraag geconfronteerd wordt, toont de geloofwaardigheid ervan aan en er kan aan zeer verscheidene redenen worden gedacht waarom het indienen van een klacht niet dienstig zou zijn, zoals dat dit de zaken zou kunnen verergeren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent teveel gewicht toe aan kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van de UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling van een asielaanvraag. De bewijslast voor een minderjarige is daarnaast duidelijk minder zwaar en het voordeel van de twijfel kan gemakkelijker worden toegekend. In het verhaal van verzoeker is geen enkele tegenstrijdigheid op te merken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit hooguit twijfel rond zijn verklaringen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker geen idee heeft door wie hij ontvoerd werd (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 12). Zo weet hij niet wie ze zijn, waar ze vandaan komen of tot welke groepering of partij zij behoren (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). De Raad stelt vast dat redelijkerwijze van verzoeker mag verwacht worden dat hij dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over oppositiegroepen of partijen actief in Herat, terwijl hij wel de partijen kent die samenwerken met de overheid (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel weet van het bestaan van verscheidene politieke partijen, oppositiegroepen en organisaties en er ook vernoemt, maar dat hij er niet alle kenmerken van kent en aldus evenmin weet tot welke groep zijn ontvoerders behoorden, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde de partijen te kennen die samen werken met de overheid en er enkele van kon noemen, maar tevens expliciet stelde geen informatie te hebben over de oppositiegroepen of –partijen, terwijl redelijkerwijze van iemand die stelt te zijn ontvoerd kan verwacht worden dat hij hierover meer informatie zou kunnen verschaffen of op zijn minst zou trachten te achterhalen tot welke groepering zijn ontvoerders behoorden (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 13). Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer gegevens kan meedelen over elementen die toch aan de basis van zijn problemen in Afghanistan liggen en daarenboven mee de reden van zijn vertrek uit Afghanistan uitmaken. Bovendien is het niet aannemelijk dat zijn vader en oom hem naar Europa zouden sturen zonder hem alle informatie omtrent zijn problemen mee te geven (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 11, 16 en 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij weet dat de drijfveer van zijn ontvoerders was dat ze iets gedaan wouden krijgen van zijn vader, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat de verzoekers vader hem wel zou vertellen wat de ontvoerders precies van hem verwachtten, maar aan verzoeker dan niet zou willen meedelen wie zijn ontvoerders waren (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 11).

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker zijn bewaker zomaar zou kunnen overtuigen om hem in de tuin te laten rondlopen en hem zo de kans zou geven te ontsnappen (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 10). In het bijzonder omdat de bewaker hierdoor zelf in de problemen zou kunnen komen en verzoeker zelfs om naar het toilet te gaan lang moest aandringen (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 9-10 en 13). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn ontsnapping mensen zag werken op de landbouwgronden, maar hen niet om hulp vroeg (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Verzoeker wist op dat moment immers niet waar hij zich bevond (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift herhaalt dat deze mensen zich niet aan de kant van de weg bevonden, maar aan het werk waren in de velden, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij steeds zeer uitvoerig gedetailleerde beschrijvingen meegaf, wat men niet kan doen als men een scenario verzint, stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker dermate gedetailleerd zijn dat zij weinig doorleefd overkomen en wijzen op een ingestudeerd karakter van het asielrelaas. Zo stelt verzoeker onder andere: “(...) dan nam ik een steen van de grond en gooide hem in zijn linker oog, (...) die steen als ik hem gooide in zijn linker oog, het ging, de modder, die steen ging in zijn linker oog (...)” (eigen onderlijning) (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 10) en “ik rende over de landbouwgrond, ik zag dat er een andere grond kwam waarop watarmeloen, prij (leek) (sic) werden verbouwd” (eigen onderlijning) (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, in het licht van een ontsnapping, zou weten in welk oog hij zijn bewaker raakte of oog zou hebben voor het soort gewassen dat werd verbouwd op de landbouwgronden rondom.

Ten slotte is het niet aannemelijk dat ze de vader van verzoeker na zijn ontsnapping nog een week de tijd gaven om te beslissen of hij hun opdracht zou uitvoeren en hem zo de kans gaven actie tegen hen te ondernemen of te ontkomen (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig

verzoekschrift stelt dat dit logisch is en dat zij zijn vader chanteerden door hem te stellen dat ze zijn familie zullen vermoorden, stelt de Raad vast dat het allerminst logisch is dat de ontvoerders de vader van verzoeker een dergelijke termijn zouden geven en hem zo de kans zouden geven zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen zonder de opdracht uit te voeren. Bovendien is het niet geloofwaardig dat de vader en oom van verzoeker geen klacht zouden hebben ingediend tegen de ontvoerders van verzoeker (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 16-17), in het bijzonder omdat de vader van verzoeker reeds gedurende vijf of zes maanden samenwerkte met de overheid (stuk 4A, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat hij hier zelf over begon, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan deze vaststelling.

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Herat in de gelijknamige provincie actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Herat in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Uit voormelde SRB blijkt dat in de eerste helft van 2011 in de provincie Herat de AGE's actief bleven in de zuidelijke districten Adraskan en Shindand, in de oostelijke districten Chishti Sharif, Obe, Pashtun Zarghun, Karukh en de noordelijke districten Kushki Kohna, Kushk en Gulran. Er werd vastgesteld dat in deze districten IED aanslagen vrij frequent voorkomen. Ook komen aanvallen op checkpoints, konvooien en gevechten regelmatig voor. De veiligheidssituatie in de stad Herat is over het algemeen echter kalm en gewapende aanvallen zijn ongebruikelijk. Bovendien viseren deze aanvallen 'high-profile' doelwitten. De stad is bereikbaar via de internationale luchthaven van Herat, die in het district Guzara, zo'n 15 kilometer ten zuiden van het stadscentrum, ligt en waar het aantal incidenten eveneens beperkt blijft. Ook met betrekking tot het district Guzara kan aldus gesteld worden dat er geen situatie van veralgemeend geweld heerst. Geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

Verzoeker brengt geen informatie bij die de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF